De Gomar, l'home que va eclipsar Messi per un dia a Montilivi

El Girona va tombar el 2004 un Barça B on ja despuntava l'argentí, als 16 anys, amb un gol de De Gomar - És l'únic cop que el «10» blaugrana ha jugat a l'estadi contra el primer equip local

De Gomar, amb la samarreta treta, celebra el gol que va tombar el Barça B de Messi a Montilivi el març de 2004 amb Jordi Melero i l´avui president del club, Delfí Geli.

Leo Messi ha trepitjat tres vegades la gespa de Montilivi. La primera, el novembre de 2003, per jugar amb el Barça B els minuts pendents d´un partit de Lliga Nacional juvenil contra el Girona; la segona, aquella mateixa temporada, el 26 de març de 2004, en un partit de Segona B, ja amb el filial, i al costat d´homes com Jorquera, Oriol Riera, o Manga), i la darrera, l´agost de 2012, participant en un entrenament del primer equip blaugrana, de portes obertes, que va omplir l´estadi. El primer cop hi va celebrar la victòria per 0-1 gràcies a un gol de Piqué, però en el retorn qui va cantar victòria va ser el Girona amb diana de Manolo de Gomar, un mitjapunta de 19 anys cedit pel Cadis que, per una nit, va eclipsar qui ha acabat sent un astre futbolístic mundial. «Diamants per polir», titulava l´endemà d´aquell partit el Diari de Girona una crònica centrada en alabar els mèrits d´un Messi que amb tot just 16 anys ja començava a enlluernar i un De Gomar que, un pèl més gran, s´havia convertit en l´home de moda a l´equip d´Agustín Abadía. Qui sap si hagués pogut ser l´hereu de Javi García si a final de temporada el Cadis no l´hagués recuperat. I qui sap si, quedant-se a Montilivi, el Girona ho va intentar, la seva carrera futbolística no s´hagués acabat prematurament, als 28 anys, tip dels impagaments habituals en les categories de menys glamour.

«Gràcies per recordar-vos-en de mi», subratlla De Gomar, des de Múrcia, on s´ha afincat després d´haver penjat les botes amb l´UCAM, a Segona B, la temporada 2012/13. Treballa en un magatzem i ha abandonat la pràctica del futbol més enllà de fer «partidets amb els amics». No ho troba a faltar, de fet, perquè no li cauen els anells admetent que «els últims anys, menys a l´UCAM, van ser molt durs i vaig acabar cremat i desencisat per culpa dels dirigents que et feien promeses que després no podien complir». Els impagaments i la voluntat d´establir-se definitivament, sense haver de voltar més per Espanya, van dur-lo a prendre la decisió de plegar. Sense haver arribat a triomfar, a pesar que quan el Cadis el va cedir el Girona, i gràcies als 9 gols que va marcar, estava cridat a tornar a casa per la porta gran.

Aquella tarda del 26 de març de 2004 és una de les que encara té grabades De Gomar a la memòria. Era un divendres. Hi va haver un temps en què aquest dia, per La 2, es televisaven partits de Segona B. El Girona venia de Tercera i amb Agustín Abadía estava completant una magnífica temporada. El Barça B era tot un exàmen per calibrar les opcions de fer la promoció d´ascens, i empès per 3.000 aficionats (ara semblen una xifra escassa però en aquell moment feien patxoca, acostumats a tant ciment) l´equip gironí se´n va sortir. De Gomar, al minut 60, va afusellar Jorquera després d´una assistència de Marcos. Va correr, es va treure la samarreta, i va rebre la

felicitació de tots els companys. Entre ells, l´avui president, Delfí Geli.

«Tinc present la jugada del gol i com el vaig celebrar traient-me la samarreta», explica l´exfutbolista. Aquesta foto, il·lustrava aquell dia la portada del diari, destacant que el triomf posava l´equip en posició de play-off, que al final s´acabaria escapant. Era la seva vuitena diana de la temporada. Vivia en un núvol, després d´uns inicis complicats: havia sigut l´últim d´arribar a l´equip i al principi no anava ni convocat. Però a base d´esforç es va fer un lloc a l´equip i va guanyar-se la confiança d´Abadía a partir de la segona volta. I amb els seus gols i la seva velocitat tenia enamorada la parròquia de Montilivi. «Per a mi va ser un gran any. Encara mantinc amics a Girona, i tinc relació amb Chechu, que ara juga a l´Hèrcules», admet.

De Gomar havia eclipsat Messi. Almenys aquell dia. L´argentí, que amb 16 anys ja havia passat del juvenil B al filial de Segona B, era en la prèvia el focus d´atenció. Tothom ja parlava de les meravelles del «10» del Barça i a fe que aquella tarda no va ser menys. Però tot i que amb l´1-0 al marcador Messi va posar un parell de cops l´ai al cor dels seguidors, en accions ben resoltes pel porter Otermín, la glòria se la va endur el gadità. Aquella nit el van trucar els seus familiars, el tècnic i el director esportiu del Cadis. Javi Garcia li feia broma dient-li que era el més mediàtic del vestidor. No es va poder canviar la samarreta amb Messi. Eren altres temps a Montilivi i aquesta era la mateixa per a tota la temporada, la casa no estava per despeses. L´actuació de Messi, des de dins del camp, no li va passar desapercebuda: «recordo un parell d´arrencades seves des del mig del camp que em van cridar molt l´atenció i que ho comentàvem amb els companys. I només tenia 16 anys, encara era juvenil de primer any!», explica l´exjugador del Girona.

Des que aquell divendres de març de 2004 es creuessin, les carreres de Messi i De Gomar van seguir camins molts diferents. L´argentí vindrà dissabte a Montilivi convertit en el líder indiscutible del primer equip del Barça i amb tot el futbol rendit als seus peus. Convertit en un mite. El gadità ho veurà per televisió, fregant-se els ulls per reconèixer el Montilivi que ell va trepitjar i que s´omplirà amb 13.500 aficionats. De Gomar no sap explicar perquè no va acabar triomfant. Tampoc s´hi fa mala sang. Després d´aquell bon any a Girona va tornar a Cadis, a Segona A, on, sorprenentment, li van negar les oportunitats. Va sortir del club i va començar un periple per Rayo Vallecano, Ceuta, Roquetas, Salamanca i UCAM on mai tampoc va poder acabar d´explotar. Segons ell «a Roquetas hi vaig estar molt a gust durant quatre anys, vaig preferir això que seguir voltant, i potser aquí vaig deixar escapar alguna oportunitat».
Des de la distància segueix el Girona. No es va perdre el debut a Primera contra l´Atlètic, ni tampoc el del Màlaga. Afirma que «em va sorprendre la intensitat de l´equip i tinc clar que d´aquesta manera Montilivi serà un camp molt difícil per a qualsevol. Si no hagués estat per les aturades d´Oblak, l´Atlètic hi hagués perdut».
Dissabte tampoc s´ho perdrà. A Montilivi hi torna aquell astre del futbol que, per un dia, va ser eclipsat a Girona per un gadità de record inesborrable.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/09/20/gomar-lhome-que-eclipsar-messi/868511.html?utm_source=rss